ΘΥΜΙΟΣ—Δόξα σοι ὁ Θεός, ποὺ βρέθηκε ἕνας ἄνθρωπος νὰ δώση τῆς γυναίκας μου νὰ καταλάβη.

ΔΙΑΜΑΝΤΩ—Ὁ πατέρας ὅμως θέλει νὰ τίς δώση μόνο πενῆντα παράδες.

ΜΗΤΡΟΣ—Δὲ μοῦ κάμετε τὴ χάρη νὰ μοῦ φέρετε μερικὲς γιὰ δεῖγμα;

ΘΥΜΙΟΣ—Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά! Τοῦ λόγου σου βλέπω δὲν καταλαβες ἀκόμα τί συμβαίνει. Βρὲ, ἀδελφούλη μου, σήμερα πῆγα καὶ φύτεψα μερικὰ φυντάνια καὶ τοῦ λόγου της — ἡ γυναῖκά μου, λέω, ὄχι ἡ θυγατέρα μου—τοῦ λόγου της λοιπὸν μοῦ κόβει κάτι ραμπαηδόνες ποὺ εἶναι νὰ σπᾶς ἀπὸ τὰ γέλοια. Ὀνειρεύεται δηλαδὴ πὼς ὕστερ' ἀπὸ ἕξη ἑφτὰ χρόνια θὰ μᾶς δώσουνε πενῆντα ταγάρια ἐλιές, πὼς ἐκείνη θὰ τίς μαζώξη, πὼς ἐγὼ θὰ τίς φορτώσω, καὶ πὼς ἡ μικρὴ θὰ πάη νὰ τίς πουλήση στὴν ἀγορὰ, καὶ πὼς δὲν τὸ βρίσκει ἀσυνείδητο, λέει, νὰ ζητήση ἑξῆντα παράδες τὴν ὀκά. Ἐγὼ τῆς εἶπα πὼς τόσα εἶναι πολλὰ, ἐκείνη εἶπε δὲν εἶναι, κ' ἔτσι ἄναψε ὁ καυγᾶς. Καταλαβες;

ΜΗΤΡΟΣ—Ἐγὼ καταλαβα ἕνα πρᾶμα μόνε, πὼς θαρροῦσα, ποὺ ἦρθα στὸ σπίτι τοῦ γειτονά μου τοῦ Θύμιου, καὶ βλέπω πὼς βρίσκουμαι σὲ φρενοκομεῖο. Εἶδα πολλοὺς νὰ μαλλώνουν, ἄνθρωπος εἶσαι, τί θὰ πῆ, μὰ ὄχι καὶ γιὰ μιὰ τέτοια αἰτία. Οἱ ἐλιὲς ἀκόμα δὲ φυτεύτηκαν καὶ ἡ μικρὴ ποὺ θὰ πουλήση τὸν καρπὸ πῆρε ἀπὸ τώρα τὸ μερτικό της.

ΔΙΑΜΑΝΤΩ—(Μὲ παράπονο) Εἴδατ' ἐκεῖ ἀλήθεια παράξενα πράματα!

ΘΥΜΙΟΣ— (ἀγκαλιάζοντας μὲ τόνα χέρι τὴ Διαμάντω) Μὴ κλαίς,κορίτσι μου. (Στὸν Μῆτρο) Δὲν ξέρεις, γείτονα, τί χρυσὸ παιδὶ ποὺ εἶναι ἡ Διαμάντω μου. Ὄνομα καὶ πρᾶμα. (Στὴ Διαμάντω) Ἀέντε, τσούπρα μου, τώρα, σύρε βαλε τὸ τραπέζι κι' ἀπὸ τίς πρῶτες ἐλιὲς ποὺ θὰ πουλήσουμε θὰ σοῦ κάμω ἕνα φουστάνι.

ΜΗΤΡΟΣ—Γειά σου, γείτονα.

ΘΥΜΙΟΣ--Πολλὰ τὰ ἔτη σας.

ΜΗΤΡΟΣ—(φεύγοντας) Μὰ τὴν ἀλήθεια, βλέπει κανένας στὴ ζωή του πολλὰ παράξενα, μὰ αὐτὸ πρέπει νἆναι ἀπὸ τὰ πολὺ σπάνια. Οἱ ἐλιὲς ἀκόμη δὲ φυτεύτηκαν καὶ μαλλώνουν σὲ τί τιμὴ νὰ πουλήσουν τὸ μαξούλι τους. «Ἄγνεστα κι' ἀγύφαντα καὶ στὸν πλακὸ ἁπλωμένα».

(Κατὰ τὸ Lope de Rueda)

ΑΡΤΩ ΠΡΟΙΤΑ

ἀρίδες τὰ κοῦφια σανίδια τῆς κάμαρας. Νογάει πὼς θὰ μποροῦσε νὰ πετάξει πέρα ἀπὸ τὰ κορφοβούνια τῆς πατρίδας του, κατὰ τὴν κόκκινη μηλιὰ καὶ κατὰ τὸ δύσμα τοῦ λειψοῦ φεγγαριοῦ. Τὸ κουφάρι του ὅμως ἀποσβολώνεται καὶ σκύβει τώρα πάνου στὴ σκάλα, σὰν κατεβαίνει πάγαλια καὶ προσεχτικά.

Σὲ λίγο σβαρνίζεται πάλε ἀνάμεσα στὰ γερασμένα δέντρα ποὺ τὰ νανουρίζει ἡ φεγγαρόφωτη νυχτιὰ καὶ τὰ ξυπνάει ὁ ἄνεμος. Καὶ ἀπὸ πίσω τὸ φυλακάσκυλο, ἡ Ἀράψα, τὸν ἀκλουθάει σὰν ἕνας στοιχιωμένος ἥσκιος καὶ δὲ σώνει νὰ κουνάει τὴ φουντωτὴ νουρά της καὶ νὰ τοῦ γλείφει τὰ δάχτυλα.

Δ'.

Ἡ λαμπάδα τοῦ καναλιοῦ βαράει ἀφρισμένη πάνου ἀτὰ χουλιάρια, πάδράχτι στριφογυρνάει καὶ κλώθει τὴ μυλόπετρα καὶ τάλεσμένο γέννημα πασπαλώνεται ὁλοένα μέσα στὸν πόθο.

Οἱ ξυλένιοι στύλοι ἀγγίζουν τὴν καπνιασμένη σκεπὴ καὶ σαλαγιοῦνται καὶ τρίζουνε μονότονα ὅλο τὸ χρόνο ὁ τόπος ἀχοβολάει ὁλόγυρα, τόσο ποὺ οἱ ἀγωγιάτες ποὺ πεζέβουν νάλέσουν χοντραίνουν τὴ φωνὴ καὶ μιλοῦνε δυνατά.

Ὡστόσο ἡ φαμίλια τοῦ μυλωνᾶ λένε πὼς εἶναι ξεκουφαμένη.

Ἡ νιὰ μυλωνοῦ πάρτάει μιὰ ψίχα τὸ παντοτινὸ χτένισμά της καὶ σηκώνεται γιὰ νὰ γερίσει ξανὰ τάμπάρι μὲ τὰ ξερὰ σπειριὰ τὰ φαρδιὰ λαγόνια της σειοῦνται σὰ νὰ ζυγιαζουνται.

Σὰν ἀπιθώνεται στὴν ἀναποδογυρισμένη κουπάνα, σκροπάει πάλε ὁλόγυρα στὸ σκυμένο κεφάλι τὰ χρυσοκόκκινα μαλλιά της κι ἀφτὰ πέφτουν κυματιστὰ καὶ νότια σὰν τὰ χρυσονήματα τοῦ ἡλιοῦ. Τὰ κερένια καὶ στρογγυλωτὰ της χέρια ἀνεβοκατεβαίνουνε σερνοντας ἀπὸ πάνου ὡς κάτω τὸ κοκαλένιο χτένι κ' οἱ ἀντηλιὲς ποὺ πλημμυροῦν ἀπὸ τάκαμένα ξύλα στὴν κώχη τὴ χλωμοφέγγουνε μαγεμένα.

Κάποτε τινάζει τάπλοδοτὸ μέτωπό της πρὸς τὰ πίσω κι ὀρθοκάθεται στὴ ραχοκοκαλιά της: τὰ οὐρμασμένα στήθια της πετάχνουνται τότες ὀμπρὸς ὁλοστρόγγυλα κ' εἶναι μιὰ ἐβλογημένη χαρὰ ποὺ θυμάει τὴ γόνιμη νιότη. Τὸ λουσμένο κορμί της εἶναι τώρα καθάριο καὶ λαγαρὸ σὰν τὴν ἄσπρη πέτρα ποὺ τὴν πλένει τὸ νερὸ τῆς βρύσης καὶ τάγέρι μοσκοβολάει γύρω της τὴ μυρουδιὰ τοῦ πόθου καὶ τῆς σάρκας. Τὰ σταχτοπρασινα μεγάλα μάτια της βασιλεβουν κάθε λίγο διψασμένα μέσα στὶς βαθουλωμένες κῶχες καὶ τάπαλὰ ματόφυλλα χαλιπῶνουν κάθε τόσο λιγωμένα. Καημοὶ ζωεροὶ τὴν κολάζουν κ' ἕνα κῦμα φουσκώνει τὸ χιονάτο κόρφο καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ παίρνει τὴν ἀνάσα πιὸ γοργή.

Στοχάζεται πάλε τὴ σκλαβωμένη ζωὴ ποὺ περνάει τώρα καὶ τὸ μυαλό της φουρτουράει στὰ πρῶτα χαμένα χρόνια, ὅταν ἀκόμα εἴτανε γελούμενη κοπέλα τοῦ χωριοῦ κι ἀνέμαζε τὰ ξέπλεγα χρυσόμαλλα πάνου ἀπὸ τὰ στάχια τοῦ ἡλιοπυρωμένου κάμπου.

«Στὴ ρίζα τοῦ φράχτη μὲ τὰ ἡλιασμένα βατόμουρα ζάρωνα μιὰ θερμὴ χαραγὴ καὶ λαχταροῦσα στὸ ἀνατρίχιασμα ποὺ περνοῦσε τίς καλαμιὲς τῶν θερισμένων πιὰ χωραφιῶν. Καμιὰ γαλιάντρα κελαηδίστρα σταματοῦσε τὴ ματιά μου ἀνάμεσα στὰ γυαλιστερὰ σβώλια καὶ σάλεβα λίγο τάπειράχτο κορμί μου σὰ νὰ νογοῦσα πὼς τάχα κ' ἐγὼ εἶμαν κατιτί κι ἀφτὸ τὸ κάτι στοχάζουμαν πὼς δὲν εἶπαν τίποτα ἀκόμα. Οἱ πεπιλιάγκοι χάνουνταν στὰ οὐράνια μέσα καὶ σκρεποῦσαν ὁλόχαρα τραγούδια. Παραπέρα οἱ ἄλλες σταχιολογίστρες ἀνασκουμπωναν τίς ποδιὲς καὶ σειούνταν μεστωμένες καὶ δροσάτες. Τὸ βραδι θὰ τέλειωναν τὸ μάζωμα κι ἀναμένες θὰ γυρνοῦσανε στὰ χαμηλὰ καλυβόσπιτα. Ἕνας κρωτοφαντος πόθος γλιστροῦσε μέσα στὸν ἀδαμαστο κόρφο μου καὶ ξαφνιάζουμαν πὼς κόμπιαζε ὁ λαιμός μου καὶ φούσκωνε χωρὶς λόγο. Ἄλλες ἤπιναν κρασὶ κ' ἐγὼ μεθοῦσα...».

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

ΣΠΗΛΙΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

Ἔργα καὶ Ἡμέραι

ΕΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὴν περασμένη Παρασκευὴ τὸ βράδυ, ἐνῶ ἐδιπλώναν οἱ ὑπάλληλοι(!!) τὰ φύλλα τοῦ «Νουμᾶ» καὶ γράφανε τὶς διάφορες ἀντρέσες, συνεδρίασε ἡ ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ βγάλει τ' ἀποτελέσματα ἑνὸς διαγωνισμοῦ. Ὁ λόγος δὲν εἶναι οὔτε γιὰ τὸν Παντελίδειο οὔτε γιὰ τὸ μακαρίτη τὸ Λασσάνειο. Τὸ μόνο κοινὸ σημεῖο ποὺ ἔχουν αὐτοὶ μὲ τὸ δικό μας εἶναι ὅτι κ' ἐκεῖ καὶ ἐδῶ στεφανώνουνται οἱ περισσότερο ἀγράμματοι.

Λοιπὸν ὅποιος ἔχει κάνει τοὺς πιὸ πιτυχημένους βαρβαρισμοὺς, αὐτὸς θὰ πάρει τὸ βραβεῖο.

Τὴν ἐπιτροπὴ ἀποτελοῦσαν ὁ διευθυντὴς τοῦ «Νουμᾶ» ἕνας συνεργάτης καὶ ἐγὼ ποὺ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ διοριστῶ εἰσηγητής.

Μ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἰδιότητα γράφω τ' ἀποτελέσματα σήμερα, ἀφοῦ πρῶτα βεβαιώσω τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνῶστες ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ ἔβαλε ὅλα της τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ φανῆ ἀμερόληπτη.

Νομίζουμε ὅμως ὅτι θᾶταν ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσουμε μὲ λίγα λόγια τὸ πνεῦμα τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἐπειδὴ στὴν πολιτεία μας, τὴ δοξασμένη Ἑλλάδα ποὖχει τοὺς καλύτερους προγόνους τοῦ κόσμου, συνειθίζουν πάντα νὰ ἐχτιμοῦν τὶς ἀσυνταξίες καὶ νὰ θεωροῦν ἐπίσημα πρόσωπα ἐκείνους ποὺ τὶς ξεφουρνίζουν μὲ τὸ σωρὸ, κι' ἐπειδὴ μπορεῖ μερικοὶ κακότυχοι νὰ μὴν ἀπόχτησαν ἀκόμα τὴ φήμη ποὺ τοὺς ἀξίζει, γιὰ τοῦτο ἀποφάσισε ἡ διεύθυνση τοῦ «Νουμᾶ» νὰ διοργανώσει ἕνα τέτιο διαγωνισμὸ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες στὸ Ἔθνος.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Α'. Χρειάζεται ἀσυνταξία.

Β'. Νὰ εἶναι τυπωμένη εἴτε σ' ἐφημερίδα εἴτε σὲ βιβλίο.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο μᾶς ἐμποδίζει — καὶ εἶναι κρῖμα μεγάλο — νὰ βραβέψουμε ἕνα δάσκαλο ποὖγραψε σ' ἕνα δελτάριο «Θερμοτάτας εὐχὰς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχατος».

Τὸ δελτάριο βρίσκεται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ» κι' ὅποιος ἔχει ἐπιθυμία ἂς κοπιάσει νὰ τὸ ἰδεῖ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ προφήτεψε πὼς γλήγορα θὰ γείνει ὁ δάσκαλος «σοφὸς καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων». Καὶ τώρα ἀρχίζουμε τὸ ξεδιάλεγμα κεινῶν ποὖ συμμορφώθηκαν μὲ τοὺς ὅρους.

Αὐτοὶ χωρίζουνται σὲ δυὸ τάξες. Στὶς ἐφημερίδες καὶ στὰ πρόσωπα.

Ὅσο γιὰ τὶς πρῶτες εἶναι δίκιο νὰ ποῦμε ὅτι παρουσίασαν πλούσιο ὑλικὸ καὶ νὰ τονίσουμε ὅτι διακρίνουνται γιὰ τὰ πρωτότυπα μαργαριτάρια.

Ὅλες ὅμως τὶς ξεπέρασαν «αἱ Ἀθῆναι» ἐφημερίδα καθημερινὴ δεκάρικη ποὺ τὴ διευτύνει μὲ ἐπιτηδειότητα μεγάλη ὁ κ. Γ. Πῶπ littérateur—calambouriste.

Ἀραδιάζουμε μερικὰ τραβηγμένα ἀπὸ τὶς «Ἀθῆνας».

«Δὲν ὑπῆρξεν οὐδέποτε».

«. . . ἀπΗρφανίζετο»

«. . . δι' ὧν μετρΑται ὁ πολιτισμός».

«Τὰ 3/4 τῆς ἀλλοιώσεως ταύτης ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς ἐκ καθαριότητος τῆς πόλεως, συνεπείᾳ τῆς ὁδοστρώσεως τῶν ὁδῶν».

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐθαύμασε τὴ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς ἐφημερίδας καὶ τῆς δίνει τὸ Α' βραβεῖο, δίπλωμα τιμητικὸ καὶ 1000 ρούβλια ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μᾶς ἔστειλε τώρα τελευταῖα τὸ Πανσλαυϊστικὸ κομιτάτο.

Ἀπὸ τὰ ἄτομα πρῶτος ἦρθε ὁ κ. Προφαντόπουλος. Κι' αὐτὸς παίρνει δίπλωμα τιμητικὸ κ' ἕνα συνταχτικὸ τοῦ Κατεβαίνη χρυσοδεμένο.

Αὐτὰ εἶναι τ' ἀποτελέσματα. Σὲ λίγο καιρὸ θὰ ξαναγίνει ὁ διαγωνισμὸς καὶ αὐτοὶ ποὖ βραβεύτηκαν θα εἶναι hors—conco γιατὶ τότε εἶναι ζήτημα ἂν θ' ἀφίσουν ἄλλον νὰ νικήσει.

Γιὰ τὴν Ἐπιτροπὴ
Ὁ εἰσηγητὴς
ΒΑΡΒΑΡΟΔΙΚΗΣ

ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου Νουμᾶ,

Βλέπεις, ποὺ πρόθυμα δέχομαι τὴν εὐγενικιά σου πρόσκληση — καὶ μποροῦσα νὰ μὴ τὴ δεχτῶ; — κ' ἔρχομαι στὸ μικρό σου σαλονάκι γιὰ πρώτη φορὰ νὰ τὰ ποῦμε. Πόσο ἀγαπᾶς τοὺς Κορφοὺς, τὸ χαριτωμένο μας νησάκι, γιὰ νὰ θέλεις νὰ σοῦ μιλῶ γιὰ κεῖνο, πάντα γιὰ κεῖνο. Δὲν ἔχεις ἄδικο, γιατὶ καὶ μεῖς ὅλοι δῶ πολυαγαπᾶμε τὸ Νουμᾶ.

Κορφιάτικες λοιπὸν κουβέντες! Μὰ κρῖμα! μὲ ποσο πόνο θ' ἀρχίσω, γιατὶ θὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι ποὺ μοῦ πλακώνει τὴν καρδιὰ, καὶ ποὺ πρέπει νὰ τὸ πῶ, γιὰ νὰ ξεσκάσω.

Θὰ διαβασες ποὺ ὁ πρόξενος τῆς Αὐστρίας, ἔγραψε στὴν Κυβέρνησή του νὰ ἐμποδίσει κάθε κορίτσι νὰ πατήσει στοὺς Κορφοὺς, γιατὶ ἐδῶ βρίσκονται ἄνθρωποι, ποὺ πουλοῦνε τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὀμορφιὰ τῶν